

var jo det Simpleste, men det ønskede vi ikke at gjøre af flere Grunde, hovedsagelig fordi vi meente, at en saadan Lov bedst forberedes af Regjeringen; men da vi ønskede at have det flaaet fast, at Thinget var enigt med os i selve Sagen, var det, at vi tillode os at bruge den nærværende Form, som tillige skulde udtrykke Thingets indstændige Dnske og Bøn til den høitagtede Justitsminister om til næste ordinaire Samling at forelægge en Lov i denne Retning. Jeg haaber, at disse faa Ord ville være tilstrækkelige til at godtgjøre, at det ikke har været uden Grund, at vi have anseet den nærværende Form for den retteste, hvorunder Sagen kunde indbringes.

S. Sæge: Jeg kan ikke nægte, at jeg, da jeg første Gang saae nærværende Forslag, havde nogen Tvivl, om det var rigtigt, at Thinget gik ind paa en Beslutning af denne Art. Det forudsætter nemlig i mine Tanker en temmelig nøie Kundskab til den Sag, hvorom der er Spørgsmaal, og en temmelig omfattende forudgaaende Behandling, for at Thinget i Almindelighed skal tage en Beslutning som denne ved et Botum at opfordre Regjeringen til at tage en Sag i sin Haand og forelægge et Lovudkast for Rigsdagen. Min Tvivl i denne Henseende er imidlertid bleven hævet, dog væsentligt ved den høitærede Justitsministers Udtalelse, samt tillige ved at see hen til den naturlige Følge, som Beslutningen maa have. Jeg antager nemlig, at, dersom Regjeringen ikke skulde tage Sagen i sin Haand, de ærede Forslagsstillere da selv ere beredte paa i næste Samling at forelægge et Lovudkast i den her antydede Retning, og det vil jeg ansee for meget heldigt. Det er ganske vist, som allerede

af den første ærede Taler og af den høitærede Justitsminister er antydet, at Sørensen, saaledes som den bestaaer i sin Sammensætning, ikke frembyder væsentlige Hindringer for en heldig Afgjørelse af Sagerne; men jeg kan ikke nægte, at jeg ikke er ganske enig med den første Taler deri, at der ikke skulde skee en væsentlig Forandring, navnlig i Forholdet mellem Justitiarius og de Tilforordnede. Jeg anseer det for meget heldigt, at der er en lovkyndig Dommer i Spidsen for Retten; men jeg troer, at det er lidet heldigt, at denne Dommer og de Sagkyndige paafjendende baade de juridiske og factiske Spørgsmaal alle i Forening. Jeg troer, det vilde være heldigere, om Dommeren var stillet i Spidsen for Retten og havde Rævninger ved Siden for at domme over det Factiske, medens Dommeren anvendte Loven. Uden at jeg videre skal gaae ind paa Spørgsmaalet, om der bør være een Dommer eller flere lovkyndige Dommere, skal jeg blot antyde, at en saadan viftnok maa ansees som tilstrækkelig, medens Tallet af de Sagkyndige i det Væsentlige kunde blive, som det er. Det vil dog, forsaavidt denne Betragtningssmaade skulde gjøre sig gjældende, blive et Spørgsmaal, om man skal ønske Bereddommere eller rettere værlende Rævninger, tagne af Sagkyndige, eller Mænd, valgte paa flere Aar eller paa Livstid, eller om man paa anden Maade skal ordne dette Forhold; men derpaa skal jeg ikke nærmere gaae ind. Ved Siden deraf vilde det være meget ønskeligt, om man her som i saamange andre Lande kunde erholde ogsaa i Handelsfager Sagkyndige som Meddomsmænd, og at Offentlighed og Mundtlighed ved en saadan Ret kunde indføres.